

persoonallinen ääni ja miinusta vastaavasti rumpali, joka takoo aika yksipuolista komppia. Sävellykset ovat kunnianhimoisia, joten plussaa on myös se, ettei niiden kanssa ole menty metsään. Kovin usein näissä ympyröissä näet törmää bändeihin, joilla on huimia visioita, mutta kykyä niiden toteuttamiseen.

Eli siis kohtuullisen mukava pikku levy. Pagan's Mindin nimi kannattaa viimeistään nyt laittaa mieleen, sillä kuulemme heistä varmasti lisää tulevaisuudessa. Seuraavalla kerralla uskon bändin jälleen kehittyneen. Siihen auttaisi osaltaan levy-yhtiön vaihtokin. Limbin budjetti lienee hyvinkin rajallinen.

Pain Of Salvation: BE
(InsideOut IOMCD 184)

Pain Of Salvation on ollut aina julmetun tylsää kuunneltavaa. Tämä uutuus lyö vieläpä laudalta kaikki edelliset. Mistään progemetallista ei enää ole kyse. Bändi yrittää olla taiteellinen, tai sitten ei lääkityys todellakaan ole kohdallaan. Hidastempoista laahausta, johon solisti juttelee vuorosanojaan. Parilla kohtaa yhtye rokkaa hieman, mutta sitä riemua ei kestä kauaa. Kyseessä on jonkinlaisella juonella yhteen sidottu kokonaisuus, mutta tarinalla ei ole paskan virkaa, kun musiikki ei kuulosta yhtään mil-tään. Tämä levy pitäisi haudata syvälle. Ja iskeä seiväs läpi. Ja ampua hopeadollarista valetulla luodilla.

Paul Bremner: Wombsong
(Doone Records DR3-669563)

Izzin kitaristi Paul Bremner on vihdoin saanut aikaan sooloalbumin, joka poikkeaa selkeästi Izzin omasta tuotannosta. Albumilla kuullaan melko yksitoikkoisia kitaran perustuvia kappaleita, joista löytyy eloa vain ajoittain. Mukana on vaikutteita folkin ja jopa maisemamusiikin puolelta, eikä albumilta löydä kovinkaan helpolla mitään yhtenäistä linjaa. Albumi alkaa lupaavasti kappaleella "The Spark of Life", jonka Pink Floydia muistuttavat kuviot toimivat hyvin, mutta jatkossa koko homma alkaa toistaa liiaksi itseään. Hyvätasoinen äänityspanu pelastaa kokonaisuutta sen verran, että albumin jaksaa kuunnella läpi.

Pentagram: Show ‘em How
(Black Widow BWRCD 078-2)

Pentagram on palannut, ja ilmeisesti jäädäkseen!

Tämä "Show ‘em How" esittelee Bobby Lieblingin bändin uuden tyylin; miehistöstä ei löydy enää yksin Joe Hasselvander, vaan mukaan on tullut Internal Void kokonaisuudessaan: Kelly Carmichael (kitarat), Adam Heinzmann (basso) ja Mike Smail (rummut). Ja näin bändi on noussut jälleen sille tasolle, johon Liebling oli meidät totuttanut 70-luvun lopulla ja 80-luvun alussa.

Kuten tavallista, Lieblingin lauluääni muistuttaa puoliksi Alice Cooperia ja puoliksi Ian Andersonia;

sen alla kulkee voimakkaiden kitaroiden muodostama monimutkainen kudos, jota instrumentaalisesti toteutetut rytmit kannattelevat - muita instrumentteja ei ole.

Tällä hienolla, voimakkaalla ja lumoavalla levyllä tuomiopäivän kuninkaat antavat yleisölle oppitunnin siitä, mitä tuomio tarkoittaa - tätä levyä pitäisi soittaa kouluissa esimerkkinä siitä, mistä tämä genre on tehty.

Peter Frohmader: Eismeer
(Gazul GA 8664.AR)

Peter Frohmader teki ensimmäisen albuminsa "Nekropolis" jo vuonna 1978. Tämä jälkeen hän on tehnyt monipuolista musiikkia sisältäen jopa symfonioita, elokuvamusiikkia, kokeellista musiikkia ja lähes kaikkea näiden väliltä. "Eismeer" on vuosina 1996-97 äänitetty "sinfoninen seikkailu", joka kansitekstien mukaan on kokonaan sävelletty eikä siis sisällä ollenkaan Frohmaderille tyypillisiä improvisoituja osia. Tarina kertoo laivan matkasta meren halki ja kappaleen pääosin synteettinen musiikki saa tukea myös akustisilta instrumenteilta ja alussa ja lopussa jopa E.A. Poen runoista. Frohmaderilla tuntuu olevan homma hallussa ja hän saa aikaan melkoisen mielenkiintoisen synteettisen kollaasin. Albumin kaksi muuta kappaletta ovat kumpikin pääteoksesta poikkeavia sisältäen myös improvisointia. Näissä jälkimmäisessä on havaittavissa jopa jazzin puolelle meneviä vivahteita. Frohmader on eittämättä lahjakas nykymusiikin edustaja.

Philippe Cauvin: Climage
(Musea F6BG 4518.AR)

MUSEA julkaisi vuonna 2004 uudelleen Philippe Cauvinin (alunperin KI-levymerkin vuonna 1982 julkaiseaman) toisen sooloalbumin - tätä ennen Cauvin oli tehnyt pitkän uran jälkeen sellaisissa bändeissä kuten Absinthe, Papoose ja Uppsala.

Cauvin on suuri akustisen kitaran virtuoosi, sen säästämänä hän laulaa tenorimaisela äänellä hienoja melodioita, joihin hän on ottanut vaikutteita sellaisilta progesuuruuksilta kuin Magma ja Henry Cow.

"Climage" on kahdentoista kappaleen CD (johon MUSEA on lisännyt bonukseksi viisi samoihin aikoihin äänitettyä raitaa), jolta löytyy hienoja progressivisia - kylläkin akustisia - hetkiä ("Fantaisie Bordelaise"), absurdeja musiikillisia maisemia ("Bagatelle") ja pseudo-litanioida ("A l'infini pour ma mère"). Intohimoisen detaljoituid ja täydellisesti sovitetut kappaleet on äänitetty viiden vuoden aikana; ne johdattavat kuulijansa pois tunnetusta maailmasta ja läpi Philippe Cauvinin unien ja fantasioiden.

p2: Return
(Margen Records 0104)

Espanjalaisen p2:n albumi "Return" äänitettiin vuonna 1998, mutta julkaistiin vasta vuonna 2004.

Bändin musiikki on instrumentaalista melodista progea Camelin tyyliin ja mukana on runsaasti myös klassisen musiikin vaikutteita. Bändi saa aikaan melko yksinkertaisista aineksista hyvän kokonaisuuden, josta löytyy sävyjä ja tunnelmia vaikka muille jakaa. Klassisen musiikin kuviot sulautuvat hyvin yhteen rock-puolen kanssa ja hyvät sovitukset ja instrumentaalisuoritukset (kuitenkaan ilman mitään turhia näyttämisen paineita) takaavat hyvän lopputuloksen. "Return" on pieni makupala melodisen progen ystäville.

Pip Pyle's BASH!: Belle Illusion
(Cuneiform Rune 193)

Rumpali Pip Pyle on monelle tuttu useista bändeistä, hän on soittanut mm. sellaisissa bändeissä kuin Hatfield and the North, National Health ja ollut mukana myös Gongissa, In Cahootsissa, Soft Hea-pissa ja useissa muissa lähinnä jazz-fuusiota ja can-terburya soittavassa bändissä. BASH! on Pylon uusin bändi, jossa hänen lisäksi soittavat kitaristi Patrice Meyer, kosketinsoittaja Alex Maguire ja basisti Fred Baker. "Belle Illusion" on äänitetty liveinä vuonna 2002 Seattlessa ja vuonna 2003 Parisissa. Bändin musiikki on instrumentaalista jammailupohjaista jazz-fuusiota, jossa kaikki bändin muusikot saavat runsaasti soolotilaa. Ja mikäs on näin hyviä muusikoita kuunnellessa. Albumin soundit ovat live-äänityksestä huolimatta erinomaiset ja live-tilanne antaa soundiin ja muusikoiden yhteissoittoon aimo annoksen lisäpotkua.

Poor Genetic Material: Winter's Edge
(Quixote Records QTX CD 20)

Saksalaisen Poor Genetic Materialin kolmas albumi "Winter's Edge" tarjoaa aimo annoksen melko hyvin tehtyä melodista progea. Bändin lähestymistapa musiikkiinsa on melko lauluvoittoinen, mutta mistään aivan tavallisesta pop-tavarasta ei kuitenkaan ole kyse. Selviä vertailukohtia voisivat olla Asia, Saga ja vastaavat bändit. Poor Genetic Materialin vahvuus on hyvissä kappaleissa, mutta musiikissa saisi olla ehkä hieman enemmän vaihtelevuutta ja myös kokeellisempaa otetta, jotta se jaksaisi innostaa sen enempää. Erikoismaininnan voisi antaa useissa kappaleissa mukavasti käytetylle pianolle. Albumia voi kaikesta huolimatta suositella kevyemmästä melodisesta popahtavasta progesta pitävälle.

Product: Aire
(Cyclops Cycl 134)

Arman Boylesin (laulu, kitara ja koskettimet) ja Scott Raderin (rummut ja basso) muodostama Product on julkaissut jo toisen osan suunnitellusta kolmen albumin kokonaisuudesta. "Aire" on jaettu kahteen osaan "Act 1" ja "Act 2", joiden musiikki poikkeaa jossain määrin toisistaan. Ensimmäisen kahdeksan kappaletta käsittävän osan yleissävy on melkoisen melankolinen muistuttaen nykyistä Marillionia ja myös Radioheadia. Toisessa osassa meinkii muutuu enemmän jonnekin Pink Floydin suuntaan. Albu-

min toteutus on ensiluokkainen hyviä sävellyksiä ja hyvää äänityspanuolta myöten ja Product saa joissakin kappaleissa aikaan todella hienoja ilmapiirejä. Product tekee mielenkiintoista musiikkia ja albumi erottuu selvästi edukseen useista muista Cyclopsin julkaisuista.

Various Artists: Progressive 1973-2003
(Progressivamente GMP002)

Progressivamente sisältää joukon italoprogen aiemmin julkaismattomia livekappaleita ja vaihtoehtoisia miksausksia kolmenkymmenen vuoden ajalta. Mukana on tuttuja nimiä alkaen Il Balletto di Bronzon Gianni Leonesta, Metamorfoosista, Osannasta ja Semiramisista aina sellaisiin uudempiin bändeihin kuin Ezra Winston, Sinfonia ja Hydro. Kokoelma antaa hyvän läpileikkauksen italoprogen kolmesta vuosikymmenestä (joista kylläkin 80-luku loistaa poissaolollaan) ja osoittaa, että nykybänditkin pärjäävät vanhoille mestareille. Albumi on italoprogen ystäville pakollinen hankinta.

Pseu: Pseu
(Musea F6BG 4564.AR)

Tämä Musean vuonna 2004 julkaisema levy on siitä erikoinen, että se on yli kaksikymmentä vuotta sitten hajonneen bändin ensimmäinen julkaistu levy.

Teatraalisen Christian Coutzacin johtama ranskalainen Pseu vaikutti vuosina 1979-1983. Bändi kiersi Ranskaa hyvin teatraalisen shown merkeissä. Kaikilla bändin soittajilla oli vahva jazz-pohja, ja heidän tekemänsä musiikki oli jopa epätoivoisen kokeellista ja kummallista.

Bändiä on syytetty Zeuhl-klooniksi (Magma ja Uppsala), mikä paradoksaalisesti vahvistaa sen omaperäisyyden: vaikka kaikilla näistä kolmesta bändistä on yhtäläisyyksiä, niillä on myös niin ilmeisiä eroja, että moinen väite on suorastaan naurettava.

Lisäksi tämän vuosina 1981 ja 1982 äänitety n le-vyn seitsemällä raidalla on havaittavissa Zappa- ja King Crimson-vaikutteita (jotkut kohdat tuovat mieleen "Larks' Tongues in Aspici":in) ja basisti on selvästi saanut vaikutteita Weather Reportin Jaco Pastoriukselta.

Psicotropia: Psicotropia
(Luna Negra CDLN 24)

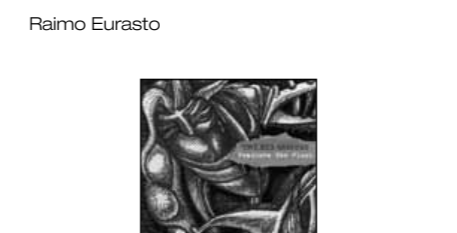
Espanjalaisen Psicotropian musiikki koostuu useista eri elementeistä: mukana on otteita hevistä, blues-rockista, progesta ja jopa klassisen musiikin puolelta. Joissakin kappaleissa on havaittavissa selkeitä King Crimson-vaikutteita ja taas joissakin huilu-osuudet tuovat selkeästi mieleen Jethro Tullin. Laulusolisti laulaa välillä englanniksi ja välillä taas espanjaksi, mikä tuo myös vaihtelevuutta musiikkiin. Pääpaino musiikissa on lähes koko ajan vahvassa kitarasoundissa, jota basson ja rumpujen lisäksi tukevat harvemmin äänessä olevat koskettimet ja muut soittimet, jopa selloa käytetään parissa kappaleessa. Psicotropia saa aika melkoisen mielenkiintoisen

soundin, eikä albumia kuunnellessa takulla pääse pitkästymään, varsinkin kun vielä äänityspanu oli ensiluokkainen.

Randone: ...Ricordo
(Elektromantic Music ART414)

Suomessakin vierailleen Nicola Randonen bändi Randone kunnostautuu hienosti Colossuksen "The Spaghetti Epic"-projektilla. Bändin kappale "Jill" on hienoa progea koko lähes 22 minuutin kestoiltaan. Nyt Randonelta on tullut myös uusi albumi, mutta jos omistaa jo "The Spaghetti Epicin" albumi on tavallaan melkein turha julkaisu, sillä albumilla kuullaan sama kappale "Jill" nyt vain hieman eri tavalla masteroituna. Lisäksi albumilta löytyy vain 5 melko lyhyttä biisiä, jotka eivät yllä aivan "Jillin" tasolle. "Jillin" soundit ovat Randonen albumilla jossain määrin pehmeämmät kuin Spaghettilla, mutta ainakin omasta mielestäni Spaghetтин versio kuulostaa huomattavasti tehokkaammalta. Randone on hyvä-tasoinen bändi, kunhan se vain keskityisi kokonaan kuunnon progemateriaalin tekemiseen.

The Red Masque: Feathers for Flesh
(Big Balloon Music BBM1102)

The Red Masquen debyyttialbumin kansi muistuttaa jollain oudolla tavalla "In the Court of the Crimson Kingin" kantta, joka itse asiassa kuvaa punaista naamiota. Ja jos kuuntelija sattuu selvittämään CD:n kolme ensimmäistä minuuttia, jotka ovat täynnä outoja ja matalia ääniä, aivan uusi maailma avautuu hänen korvissaan eli vuoden 2004 vastaavaa musiikkia kuin King Crimson teki vuonna 1969. Nykyajan musiikkikuviot ovat vaihtelevasti aivan erilaiset kuin siihen aikaan eikä tietty albumi - ei mikään albumi - voi tehdä kovinkaan suurta vaikutusta musiikkimaailmassa, mutta The Red Masque on tällä albumilla onnistunut yhdistämään teatterimaisia ääniä, dialogia, huutoja näiden ympärille pu-nottuun hyvien muusikoiden soittamaan musiikkiin. Vallankumouksellista.

Retroheads: Retrospective
(Unicorn Records UNCR-5017)

Norjalaisen Retroheadsin nimi antaa jo selkeän viitteen, missä mennään: bändin musiikki on selkeää retromeininkiä 70-luvun tyyliin. Bändin jäsenet ovat peräisin erilaisista musikaalisista taustoista esimerkiksi jazzin, progen, rockin ja popin puolelta. Bändin soundit on tehty uusilla tekniikoilla simuloiden kuitenkin alkuperäisiä 70-luvun instrumentteja (mm. Hammon B3, Mellotron, ARP, MiniMoog ja Taurus-pedaalit). Retroheads saa taustoistaan huolimatta musiikkiinsa runsaasti omaperäistä otetta ja monipuolinen musiikki on vaihtelevaa ja hyvällä maulla tehtyä.

Raimo Eurasto

Saens: Prophet in a Statistical World
(Cyclops CYCL 141)

Ranskalaisen Saensin kolmas (toinen Ranskan ulkopuolella julkaistu) levy on mielenkiintoinen konseptialbumi, joka on saanut innoituksensa dystopiaromaaneista (sellaisista kuten George Orwellin "1984", Aldous Huxleyn "Uljas uusi maailma" ja H.G. Wellsin "Aikakone"), joissa tulevaisuuden yhteiskunta on diktaattorien tai koneiden käsissä.

Saensin musiikille luonteenomaisia ovat hienot kuoro-osuudet ja niiden säästäjänä mielenkiintoiset kosketin- ja kitarastemmat (sekä akustiset että sähköiset), jotka vaihtelevat mieleenpainuvista Hammond-osuuksista skarpeihin kitarasooloihin, jotka joskus tuovat mieleen jopa Joe Satrianin. Joissakin kohdin (erityisesti pitkässä "Statistical World":issä) meno pehmenee ja pehmenee muuttuen lähes hypnoottiseksi, kunnes yhtäkkiä ollaankin lähes metalliosastolla jopa Iron Maidenia lähestyen (tai ainakin sen rytmisektiota).

Omaperäistä ja mielenkiintoista: erittäin hyvä levy.

Saturnia: Hydrophonic Gardening
(Mellow Records MMP 446)

Portugalista kotoisin oleva Saturnia on kahden muusikon muodostama bändi, jonka musiikki on lähinnä synteettistä tavaraa muistuttaen sellaisten 70-luvun krautrockbändien kuten Dzyan tai Tangerine Dreamin alkuakojen äänitteitä ja onpa mukana jopa 60-luvun Pink Floydin vaikutteita. Musiikkia parempi sana kuvaamaan Saturnian albumia voisi olla äänikollaasi, sillä mukana ei ole juurikaan melodioita, vaan koko homma muodostuu enemmänkin erilaisista ääniefekteistä ja vapaa-muotoisesta hidastempoisesta jammailusta. Mukana on tietenkin pakollisia hämyisiä itämäisiä vaikutteita, joilla bändi saa aikaan mystistä tunnelmaa. Selkeä äänitys tuo musiikkiin sen verran syvyyttä ja ilmavuutta, että albumin kuunteleminen ei ole kovinkaan rankka urakka. Saturnia voisi kolah-taa vapaamuotoisesta hämyisestä synteettisestä tavarasta pitävälle.

